

Wyrok z dnia 8 lipca 1998 r.

III RN 48/98

Do czasu utworzenia związku komunalnego w celu zarządzania stanowiącym współwłasność gmin warszawskich mieniem służącym realizacji zadań publicznych o charakterze infrastrukturalnym (art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 25 marca 1994 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy, Dz.U. Nr 48, poz. 195 ze zm.), w tym także mieniem Zakładu Budżetowego pod nazwą "Tramwaje Warszawskie", mienie to z mocy ustawy pozostaje w zarządzie przymusowym sprawowanym przez Zarząd miasta stołecznego Warszawy (art. 37 ust. 4 w związku z art. 9-12 ustawy o ustroju miasta stołecznego Warszawy).

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Andrzej Wasilewski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 1998 r. sprawy ze skargi „Tramwaje Warszawskie” - Zakładu Budżetowego Miasta Stołecznego Warszawy na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 9 października 1996 r. [...] w przedmiocie wymiaru podatku od nieruchomości za 1996 r., na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 września 1997 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie.

U z a s a d n i e

„Tramwaje Warszawskie” Zakład Budżetowy Miasta Stołecznego Warszawy złożyły w dniu 30 stycznia 1996 r. deklarację podatkową w sprawie podatku od nieruchomości za rok 1996 r., w której opodatkowały posiadane budynki, budowle oraz grunty według stawek przewidzianych dla budynków i gruntów związanych z prowa-

dzoną działalnością gospodarczą. Następnie w dniu 26 lutego 1996 r. przedstawiły pisemną korektę uprzednio złożonej deklaracji, w której podały, że wymienione składniki mienia powinny zostać opodatkowane tak, jak budynki, budowle i grunty nie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W wyniku złożonej korekty deklaracji podatkowej wysokość zobowiązania podatkowego „Tramwajów Warszawskich” powinna ulec obniżeniu z kwoty 659.005,80 zł do kwoty 248.387,80 zł. Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy decyzją z dnia 9 lipca 1996 r. [...] określił należny od „Tramwajów Warszawskich” podatek od nieruchomości za 1996 r. z zastosowaniem stawek podatkowych, jak w wypadku nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. W uzasadnieniu tej decyzji podano, że „Tramwaje Warszawskie” prowadzą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 41, poz. 324 ze zm.), a w szczególności działalność prowadzona przez „Tramwaje Warszawskie” ma znamiona „działalności zarobkowej” (co nie przesądza, że przynosi ona dochód), prowadzona jest przez nie „na własny rachunek” (a nie na rachunek miasta) i z tej przyczyny nie tylko dochody uzyskiwane z tej działalności należą do „Tramwajów Warszawskich”, ale i obciążają je powstałe w jej wyniku straty. „Tramwaje Warszawskie” odwołały się od tej decyzji Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, zarzucając, że narusza ona art. 3 ust. 1 pkt 2 oraz art. 5 ust. 1 pkt 5 lit. a oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. Nr 9, poz. 31 ze zm.), art. 2 ust. 1 ustawy o działalności gospodarczej oraz art. 49 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (jednolity tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74 ze zm.). W uzasadnieniu odwołania podniesiono w szczególności, że „Tramwaje Warszawskie” są komunalną jednostką budżetową, która ani nie jest podmiotem gospodarczym, ani też nie jest jednostką wyodrębnioną z Miasta Stołecznego Warszawy. Ponadto zarzucono, że działalność statutowa „Tramwajów Warszawskich” nie spełnia warunków prawnych działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy o działalności gospodarczej, ani też w rozumieniu art. 3 oraz art. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, bowiem nie posiada ona znamion działalności zarobkowej (jest prowadzona bezwynikowo) i nie jest prowadzona na własny rachunek, skoro gmina ponosi odpowiedzialność za zobowiązania jednostki organizacyjnej będącej zakładem budżetowym (art. 44 *a contrario* ustawy o samorządzie terytorialnym).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie decyzją z dnia 9 października 1996 r. [...] utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy. W uzasadnieniu tej decyzji potwierdzono trafność oceny prawnej zawartej w zaskarżonej decyzji i w konsekwencji stwierdzono jednoznacznie, że nieruchomości wykorzystywane przez „Tramwaje Warszawskie” powinny zostać opodatkowane wyższą stawką podatkową dotyczącą nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. W skardze do Naczelnego Sądu Administracyjnego na tę decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego „Tramwaje Warszawskie” powtórzyły zarzuty podniesione uprzednio w odwołaniu. W odpowiedzi na skargę Samorządowe Kolegium Odwoławcze wniosło o jej oddalenie i utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji.

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 5 września 1997 r. [...] uchylił zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną przez nią w mocy decyzję Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 9 lipca 1996 r. W uzasadnieniu wyroku Sąd podniósł w szczególności, że wedle poglądu przyjętego w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego pojęcie „działalności gospodarczej” użyte w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych należy rozumieć w takim znaczeniu, jakie nadaje mu przepis art. 2 ust. 1 ustawy o działalności gospodarczej (por. także uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 marca 1997 r., FPK 1/97 oraz z dnia 28 lipca 1997 r., FPK 8/97). Sąd w nawiązaniu do wynikającej z tego przepisu przesłanki, wedle której działalność gospodarcza prowadzona jest „w celach zarobkowych”, Sąd uznał, iż decyduje tutaj subiektywny zamiar podmiotu gospodarczego prowadzącego daną działalność. Wedle postanowienia § 1 uchwały [...] Rady Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 19 lipca 1993 r. w sprawie podziału Zakładu Budżetowego Miejskie Zakłady Komunikacyjne, Zakład Budżetowy „Tramwaje Warszawskie” prowadzi komunikację zbiorową na terenie m.st. Warszawy taborem tramwajowym, przy czym chodzi tutaj o realizację tzw. zadań własnych gminy, które mają na celu zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty, a nie prowadzenie działalności gospodarczej w celu osiągnięcia zysku (art. 7 pkt 4 ustawy o samorządzie terytorialnym). Dlatego, zdaniem Sądu, należy uznać, że skarżący nie prowadzi działalności gospodarczej, bo swej działalności nie prowadzi w celach zarobkowych. Równocześnie, zważywszy że działalność gospodarcza musi być prowadzona „na własny rachunek”, czyli „na własne ryzyko”, Sąd wziął pod uwagę, że stosownie do postanowienia § 6 Statutu stanowiącego załącznik do uchwały nr 520/94 Zarządu Związku

Dzielnic-Gmin Warszawy z dnia 1 lutego 1994 r. wydatki związane z prowadzeniem działalności statutowej „Tramwajów Warszawskich” są wprawdzie pokrywane z przychodów uzyskiwanych za świadczone usługi, ale już niedobór środków obrotowych na prowadzoną przez nie działalność statutową może być pokrywany dotacją z budżetu Związku Dzielnic-Gmin Warszawy, a i nadwyżka środków obrotowych odprowadzana jest także do tego budżetu. Wynika stąd, zdaniem Sądu, że zysk z prowadzonej działalności nie pozostaje do dyspozycji skarżącego, a więc oznacza to, że skarżący nie prowadzi tej działalności „na własny rachunek”. W opinii Sądu potwierdza to także art. 49 ust. 1 ustawy o samorządzie terytorialnym, z którego wynika, że skoro gmina nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania tylko innych komunalnych osób prawnych, to oznacza to *a contrario*, że gmina będzie ponosić odpowiedzialność za zobowiązania komunalnych jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, a do tych ostatnich niewątpliwie należy zaliczyć „Tramwaje Warszawskie”, które nie posiadają osobowości prawnej (§ 3 ust. 1 powołanego Statutu oraz § 5 ust. 1, § 7 i § 8 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 maja 1991 r. w sprawie zakładów budżetowych - Dz.U. Nr 42, poz. 183). W konsekwencji Sąd uznał, że „Tramwaje Warszawskie” powinny opłacać podatek od nieruchomości według stawek określonych w ustawie dla nieruchomości, które są wykorzystywane dla celów nie związanych z działalnością gospodarczą (art. 5 ust. 1 pkt 3 i pkt 5 lit.b ustawy o podatkach i opłatach lokalnych).

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego pismem z dnia 30 kwietnia 1998 r. [...] złożył rewizję nadzwyczajną od powyższego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, zarzucając wyrokowi temu rażące naruszenie art. 77 i art. 80 KPA oraz art. 328 § 2 KPC w związku z art. 59 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), a ponadto także art. 3 ust. 1 pkt 2, art. 5 ust. 1 pkt 5 lit. a oraz ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, art. 2 ust. 1 ustawy o działalności gospodarczej, art. 9 ustawy o samorządzie terytorialnym w związku z art. 16 ustawy z dnia 5 stycznia 1991 r. - Prawo budżetowe (jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 72, poz. 344 ze zm.) oraz art. 37 ustawy z dnia 25 marca 1994 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz.U. Nr 48, poz. 195 ze zm.) i w konsekwencji na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym wniósł o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono w szczególności, że zaspokajanie

potrzeb wspólnoty lokalnej w zakresie lokalnego transportu zbiorowego należy do zadań własnych gminy (art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy o samorządzie terytorialnym). Zadania te mają charakter działalności gospodarczej o charakterze użyteczności publicznej (art. 9 i art. 18 ust. 1 pkt 9 lit. h) i mogą być realizowane także w formie gospodarki pozabudżetowej, między innymi na zasadzie odpłatności w formie zakładu budżetowego (art. 16 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo budżetowe oraz przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 maja 1991 r. w sprawie zakładów budżetowych - Dz.U. Nr 42, poz. 183). Stąd stwierdzenie Sądu, jakoby „Tramwaje Warszawskie” nie prowadziły działalności gospodarczej jest nieuzasadnione. Co więcej, wbrew obowiązki wynikającemu z art. 77 § 1 i art. 80 KPA oraz art. 328 § 2 KPC, Sąd nie rozważył wszechstronnie zebranego materiału dowodowego oraz nie wyjaśnił podstawy prawnej działania „Tramwajów Warszawskich”. Sąd przyjął bowiem, że „Tramwaje Warszawskie” są jednostką organizacyjną Związku Dzielnic-Gmin Warszawy, który dysponuje majątkiem skarżącego i na rzecz którego odprowadzane są nadwyżki środków obrotowych (zysk) uzyskiwane z prowadzonej działalności usługowej. Tymczasem, zgodnie z art. 37 ust. 2 - ust. 5 ustawy o ustroju miasta stołecznego Warszawy, niepodzielne składniki mienia należące do dotychczasowego Związku Dzielnic-Gmin Warszawy, służące realizacji zadań publicznych mających znaczenie dla całego miasta lub dla kilku gmin, stały się współwłasnością gmin warszawskich, a nie związku komunalnego „miasto stołeczne Warszawa”. Zarząd m.st. Warszawy spełnia natomiast w stosunku do wspólnego mienia gmin tylko rolę ustawowego zarządu, który wygaśnie po utworzeniu związku komunalnego gmin. Wynika stąd, że „Tramwaje Warszawskie” nie są własnością m.st. Warszawy, co oznacza, że składniki majątkowe mienia gmin warszawskich związane z wykonywaniem transportu tramwajowego, a zorganizowane w formie zakładu budżetowego (podlegającego i nadzorowanego przez Zarząd m.st. Warszawy), położone w części także na terenie Gminy Warszawa-Centrum, są przedmiotem opodatkowania na rzecz tej Gminy, bowiem Gmina ta pobiera podatek od przedmiotu będącego współwłasnością nie tylko tej Gminy, ale również i pozostałych dziewięciu gmin warszawskich. Sąd nie wziął także pod uwagę, że art. 16 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo budżetowe stanowi wyraźnie, iż zakład budżetowy - będący państwową lub komunalną jednostką organizacyjną - prowadzi działalność gospodarczą pokrywając koszty swego funkcjonowania z dochodów własnych. Oznacza to, że także „Tramwaje Warszawskie” jako jednostka budżetowa prowadzą działalność gospodarczą i w

związku z tym: „błędem było - przy wyjaśnianiu podstawy wyroku - skupienie uwagi wyłącznie na wykładni art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej” i równoczesne pominięcie w tym kontekście postanowienia art. 9 ust. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym. W konsekwencji doprowadziło to także do rażącego naruszenia art. 3 ust. 1 pkt 2 oraz art. 5 ust. 1 pkt 5 lit. a oraz ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona.

Zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej w zakresie lokalnego transportu zbiorowego należało do tzw. zadań własnych gminy (art. 7 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym - jednolity tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 13, poz. 74 ze zm.). W celu realizacji tego zadania, Rada m. st. Warszawy, działając na podstawie ówczesnej wersji art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. i ustawy o samorządzie terytorialnym oraz art. 16 ust. 7 ustawy z dnia 18 maja 1990 r. o ustroju samorządu miasta stołecznego Warszawy (Dz.U. Nr 34, poz. 200), utworzyła zakład budżetowy pod nazwą Miejskie Zakłady Komunikacyjne. Następnie Rada m. st. Warszawy, uchwałą [...] z dnia 19 lipca 1993 r. w sprawie podziału zakładu budżetowego pod nazwą Miejskie Zakłady Komunikacyjne, postanowiła wyrazić zgodę na dokonanie z dniem 1 stycznia 1994 r. reorganizacji tego zakładu budżetowego poprzez jego podział na: a) zakład budżetowy pod tymczasową nazwą Miejskie Zakłady Autobusowe oraz b) zakład budżetowy pod tymczasową nazwą Miejskie Zakłady Tramwajowe (§ 2 tej uchwały). W nawiązaniu do tej uchwały, Zarząd Związku Dzielnic-Gmin Warszawy dokonał odpowiedniego podziału rzeczowego i finansowego majątku działającego dotychczas zakładu budżetowego pomiędzy utworzone na jego bazie dwa nowe zakłady budżetowe (uchwałą [...] z dnia 1 lutego 1994 r.) oraz nadał statut Zakładowi Budżetowemu Tramwaje Warszawskie (uchwałą [...] Zarządu Związku Dzielnic-Gmin Warszawy z dnia 1 lutego 1994 r. wraz z załącznikiem w sprawie Statutu Zakładu Budżetowego Tramwaje Warszawskie). Stosownie do postanowień wymienionej uchwały oraz statutu, przedmiotem działania Zakładu Budżetowego Tramwaje Warszawskie jest prowadzenie komunikacji zbiorowej tramwajowej na terenie m. st. Warszawy i niezbędnej w tym zakresie działalności inwestycyjnej i gospodarczej, a także „prowadzenie innej działalności gospodarczej oraz realizowanie

zadań zleconych” (§ 1 statutu). Przy czym zakład budżetowy Tramwaje Warszawskie działa na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 stycznia 1991 r. - Prawo budżetowe, rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 maja 1991 r. w sprawie zakładów budżetowych (Dz.U. Nr 42, poz. 183) oraz wyżej powołanej uchwały i statutu. Z przepisów tych wynika w sposób jednoznaczny, że w sensie prawnym działalność Zakładu Budżetowego Tramwaje Warszawskie ma charakter działalności gospodarczej (art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej - Dz.U. Nr 41, poz. 324 ze zm. oraz art. 16 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo budżetowe, a także powołane rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 8 maja 1991 r. w sprawie zakładów budżetowych oraz § 1 statutu Zakładu Budżetowego Tramwaje Warszawskie). W zasadzie zakład budżetowy pokrywa koszty swojej działalności z dochodów własnych (art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo budżetowe), co jednak nie wyklucza możliwości korzystania z dotacji z budżetu gminy (art. 16 ust. 4 pkt 4 ustawy - Prawo budżetowe). Ponieważ jednak w rozpoznawanej sprawie chodzi o działalność gospodarczą gminy o charakterze „użyteczności publicznej” (art. 9 ust. 2 ustawy o samorządzie terytorialnym), to także i z tej przyczyny w § 6 uchwały nr 520/94 Zarządu Związku Dzielnicy-Gmin Warszawy znalazło się postanowienie, w myśl którego: „1. Wydatki związane z prowadzeniem statutowej działalności Tramwajów Warszawskich pokrywane będą z przychodów uzyskiwanych za świadczone usługi. 2. Niedobór środków obrotowych na prowadzenie statutowej działalności Tramwajów Warszawskich może być pokrywany dotacją budżetu Związku Dzielnicy-Gmin Warszawy. 3. Nadwyżka środków obrotowych odprowadzana jest do budżetu Związku Dzielnicy-Gmin Warszawy”. Nie zmienia to jednak charakteru prowadzonej przez zakład budżetowy działalności jako tzw. działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy o działalności gospodarczej, bowiem faktyczna dochodowość (czyli osiągnięcie zysku) nie jest cechą konieczną działalności gospodarczej (por. także uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1992 r., III CZP 134/92, OSNCP 1993 nr 5, poz. 79 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 1996 r., II CZP 34/96, OSP 1996 nr 10, poz. 178, a ponadto także obowiązujący aktualnie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej - Dz.U. z 1997 r. Nr 9, poz. 43).

Dlatego trafny jest podniesiony w rewizji nadzwyczajnej zarzut, że przyjęte w zaskarżonym wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego ustalenie, jakoby Zakład Budżetowy Tramwaje Warszawskie nie prowadził działalności gospodarczej, jest rażąco sprzeczne z prawem.

Naczelnny Sąd Administracyjny w zaskarżonym wyroku błędnie przyjął również, co zarzuca także rewizja nadzwyczajna, że Zakład Budżetowy Tramwaje Warszawskie jest jednostką organizacyjną Związku Dzielnic-Gmin Warszawy, który jakoby dysponuje tym majątkiem i na rzecz którego odprowadzane są nadwyżki środków obrotowych (czyli zysk) z prowadzonej działalności usługowej. Bowiern, na mocy art. 35 ustawy z dnia 25 marca 1994 r. o ustroju miasta stołecznego Warszawy (Dz.U. Nr 48, poz. 195 ze zm.) zniesiono dotychczasowe dzielnice-gminy m.st. Warszawy oraz dotychczasowy Związek Dzielnic-Gmin Warszawy i równocześnie *ex lege* utworzone zostało miasto stołeczne Warszawa jako związek komunalny w rozumieniu art. 64 ust. 4 ustawy o samorządzie terytorialnym (art. 1 ustawy o ustroju miasta stołecznego Warszawy). Równocześnie sam ustawodawca przesądził *expressis verbis*, że niepodzielne składniki mienia należącego dotychczas do zniesionego Związku Dzielnic-Gmin Warszawy, które służą realizacji zadań więcej niż jednej gminy, a w szczególności jeżeli służą realizacji zadań publicznych o charakterze infrastrukturalnym i mającym znaczenie dla całego miasta lub kilku gmin (czyli zaliczyć tu należy bez wątplenia także mienie Zakładu Budżetowego Tramwaje Warszawskie), stają się z mocy ustawy (*ex lege*) wspólną własnością gmin (art. 37 ust. 2 ustawy o ustroju miasta stołecznego Warszawy). Jednakże do czasu utworzenia związków komunalnych dobrowolnych (art. 6 ust. 1 ustawy o ustroju miasta stołecznego Warszawy w związku z art. 64 ust. 1 i następane ustawy o samorządzie terytorialnym) lub związków komunalnych o charakterze obligatoryjnym (art. 6 ust. 3 ustawy o ustroju miasta stołecznego Warszawy), istniejące dotychczas jednostki organizacyjne, w tym także zakłady budżetowe, które podporządkowane były zniesionemu Związkowi Dzielnic-Gmin Warszawy, zostały podporządkowane i będą nadzorowane przez Zarząd m. st. Warszawy (37 ust. 4 w związku z art. 9 - art. 12 ustawy o ustroju miasta stołecznego Warszawy). Oznacza to, że do czasu utworzenia związku komunalnego w celu zarządzania mieniem stanowiącym współwłasność gmin warszawskich, które służą realizacji zadań publicznych o charakterze infrastrukturalnym, w tym także w celu zarządzania mieniem Zakładu Budżetowego Tramwaje Warszawskie, z mocy ustawy mienie to pozostaje w zarządzie przymusowym sprawowanym przez Zarząd m. st. Warszawy. Natomiast, w tej sytuacji brak było podstaw dla uwzględnienia zarzutu rewizji nadzwyczajnej, wedle którego: „składniki majątkowe gmin warszawskich związane z wykonywaniem transportu tramwajowego, zorganizowane w formie zakładu budżetowego (...), położone w części na terenie Gminy Warszawa-Centrum są

przedmiotem opodatkowania na rzecz tej Gminy. Gmina ta bowiem pobiera podatek od przedmiotu będącego współwłasnością nie tylko tej Gminy, ale również i pozostałych dziewięciu gmin warszawskich”. Niezależnie od tego, że problem ten w ogóle nie był przedmiotem skargi i następnie rozstrzygnięcia w zaskarżonym wyroku, należy również podkreślić, że w odniesieniu do tego zarzutu rewizja nadzwyczajna nie wskazuje jakie przepisy prawne zostały w tym wypadku naruszone, a więc nie czyni w tym względzie zadość wymaganiu, o którym mowa w art. 393¹ oraz art. 393³ KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 236 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz art. 393¹³ § 1 KPC w związku art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 189) orzekł, jak w sentencji.

N o t k a

Powołane w uzasadnieniu uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego zostały opublikowane: **uchwała z dnia 24 marca 1997 r., FPK 1/97 w ONSA 1997 r. nr 3, poz. 109, a uchwała z dnia 28 lipca 1997 r., FPK 8/97 w ONSA 1997 r. nr 4, poz. 153.**

=====